

GESTOLEN

Angela Marsons bij Boekeryj:

Stille schreeuw
Wreed spel
Verloren meisjes
Schijndood
Bloedlijn
Dolende zielen
Vermoorde onschuld
Verborgen waarheid
Laatste belofte
Vergeten verleden
Kinderspel
Dodelijke macht
Smeebede
Verdraaide waarheid
Gestolen

Angela Marsons

Gestolen

25 jaar geleden nam hij een meisje mee.
Vandaag is de volgende aan de beurt.

Vertaald door Wilma Paalman



ISBN 978-90-492-0933-9
ISBN 978-94-023-2834-9 (e-book)
ISBN 978-90-492-1061-8 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Stolen Ones*
Vertaling: Wilma Paalman
Omslagontwerp: Henry Steadman
Omslagbeeld: © ArcAngel
Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2021 Angela Marsons
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Dit boek is opgedragen aan Claire Bord, de meest gedreven,
bemoedigende en betrokken redacteur ter wereld.*

En nog zoveel meer.

Proloog

De deur gaat open. Ik staar ernaar. Waarom gaat hij nu open, na al die tijd?

Ik pak bruine beer beet en houd hem stevig tegen me aan.

Zal er iemand binnenkomen? Zullen ze me komen halen? Waar zullen ze me dit keer heen brengen?

Moet ik blij zijn? Moet ik bang zijn?

Ik heb zo lang gehoopt dat de deur open zou gaan en nu het zover is voel ik me misselijk worden, net als toen ik een rekentoets moest doen waar ik nog niet klaar voor was.

‘Nee... nee... nee...’ fluister ik. Ik doe een stap naar achteren, bij de deur vandaan. Ik begrijp het niet.

Het oor van bruine beer bevindt zich vlak bij mijn mond. Ik geef toe aan de verleiding en sluit mijn lippen eromheen. Ik spuug hem meteen ook weer uit. Alleen kleine kinderen steken speelgoed in hun mond.

Ik steek mijn hand uit naar de haarborstel op de toilettafel. De borstel ligt naast een glazen sieradendoosje waarin ik mijn kostbaarste schatten bewaar: een armband met glittersteentjes en een zilveren kettinkje. Ze zijn nieuw en ik vind het heerlijk om ze eruit te pakken, aan te raken en weer terug te leggen.

Achter het sieradendoosje ligt mijn dagboek, met op het omslag mijn favoriete afbeelding van Barbie. Het is het mooiste wat ik ooit heb gehad.

Ik draai me nog verder van de deur af door naar de andere kant van de toilettafel te kijken, waar de driehoekige verpakking ligt van het broodje voor de lunch, waarin nu het klokhuis van een appel op zijn zij is gevallen. Warm ontbijt; een broodje, chips en fruit voor lunch; koekjes en crackers voor tussendoor.

Met mijn rug nog altijd naar de deur loop ik naar het bureau in de hoek. Mijn schoolboeken liggen opengeslagen. Begrijpend lezen op de dinsdagmiddag. Elke dinsdagmiddag.

Ik pluk de aardbei van de achterkant van mijn potlood en vervang hem door een donzige druif. Een paarsrode, mijn favoriet. Ook die heb ik gekregen. Ik vind hem prachtig.

Ik ga verder met lezen maar ik kan me niet concentreren. Gedachteloos begin ik op de druif te kauwen, ik proef de donzige stukjes stof op mijn tong.

Ik schraap mijn tong schoon en veeg mijn handen af aan mijn spijkerbroek.

Bah!

In de badkamer spoel ik mijn handen af onder de kraan. Misschien is de deur wel weer dicht wanneer ik de kamer zo meteen weer binnenloop.

Nadat ik de handdoek heb gebruikt vouw ik hem op. Ik weet eigenlijk niet waarom. Niemand anders gebruikt deze badkamer.

Hij is van mij. Van mij alleen.

Het toilet, het bad, de douche, de wasbak, ze zijn allemaal van mij. Mijn kast hangt vol nieuwe kleren. Mijn bed is groter dan een eenpersoons, maar niet zo groot als dat van mama.

Mijn televisie, helemaal voor mij alleen, is bevestigd aan de muur boven mijn bureau. Ik kan vanuit mijn bed tv-kijken of vanuit de gemakkelijke stoel met zachte kussens naast de deur.

Ik begrijp nog steeds niet wat de bedoeling is.

Ik kijk naar de camera in de verste uithoek van de kamer en blijf er een tijdje naar staan staren, wachtend op een antwoord.

Maar er komt geen antwoord.

Aan de andere kant van de deur zie ik gras, struiken en bomen. Ik strek mijn nek om een beter beeld te krijgen van wat zich daar verder nog bevindt.

Er gebeurt niets.

Ik zet een stap, maar niet zonder eerst bruine beer te hebben gepakt.

Ik zet nog een stap.

En dan ineens sta ik daar, bij de open deur.

Met maar één enkele vraag.

En nu, wat moet ik nu doen?

‘Vertel, waar was je toen Melody Jones werd ontvoerd?’ vroeg Kim terwijl ze Bryants autoradio uitzette. Eerder die dag, tijdens het ochtendnieuws, had ze de oproep van de moeder om nieuwe informatie al voorbij horen komen. Het was vijftientwintig jaar geleden dat het toen zevenjarige meisje was ontvoerd en Kims medeleven ging uit naar de familie die nog altijd in onzekerheid verkeerde over haar lot.

‘Hm... vijftientwintig jaar geleden was ik een knappe politieagent van achter in de twintig met een betoverende verloofde. Het leven lachte me toe.’

‘Ik had net afscheid genomen van pleeggezin nummer vijf,’ zei Kim.

‘Allemachtig, wat een manier om een mens zich oud te laten voelen,’ mopperde hij, en bracht de auto tot stilstand op het parkeerterrein van het politiebureau van Halesowen.

Hij stelde geen vragen, over geen van de zeven pleeggezinnen waar ze was ondergebracht, omdat hij wel wist dat ze daar niet echt iets over losliet.

Ze stapte uit, maar haastte zich niet zoals anders het gebouw binnen.

Bryant keek haar vragend aan.

‘Ga jij maar vast. Ik kom zo achter je aan.’

Met een schouderophalen liep hij naar de ingang.

Ze leunde tegen de muur en pakte haar telefoon. Ze had hem op stil gezet, niet omdat ze net een verklaring hadden opgenomen van het slachtoffer van een geweldpleging, maar omdat ze ongewenste telefoontjes ontving. Elke dag weer, tweemaal daags. Het was niet haar gewoonte om dingen voor haar team achter te houden, maar met name Bryant zou zich zorgen maken als hij wist dat de sociopathische psychiater contact met haar zocht. Het was nu bijna een week geleden dat Alexandra Thorne haar voor het eerst vanuit de gevangenis had proberen te bellen. Ze had alle oproepen geweigerd. Tot nu toe.

Haar verstand vroeg zich af wat haar geest bezieldde om die laatste gedachte toe te voegen. Daarmee haalde ze de beslistheid van haar eerdere gedachte onderuit, en maakte ze van een punt een vraagteken.

Ze was ervan overtuigd dat de vrouw niets te zeggen had wat ze wilde horen. En toch.

Was er verdorie weer zo'n bemoeizuchtige nagedachte.

Iedereen die haar kende kon bevestigen dat elk contact met de sociopatische psychiater schadelijk was voor haar welbevinden. Dokter Alexandra Thorne was de intelligentste mens die Kim ooit had ontmoet. Ze was ook kwaadaardiger, meedogenlozer, amoreler en verachtelijker dan enig ander mens met wie Kim ooit in aanraking was geweest.

Hoe onneembaar de verdedigingsmuur ook was die Kim om zich heen had opgetrokken, Alex beschikte over het vermogen er dwars doorheen te kijken. Als een speurhond slaagde ze erin elke zwakte te lokaliseren die Kim voor verder iedereen verborgen wist te houden. Alex had het tot haar levens-taak gemaakt om die kwetsbaarheden te vinden en stuk voor stuk bloot te leggen.

Ja, de fascinatie was wederzijds geweest, moest Kim toegeven. De kille afstandelijkheid waarmee de vrouw voor haar eigen zieke plezier met het leven en de emoties van mensen had gespeeld, had haar evenzeer afgestoten als geïntrigeerd.

De beide confrontaties die Kim tot nu toe met de vrouw had gehad, had ze heelhuids doorstaan.

Ze betwijfelde of ze een derde keer net zoveel geluk zou hebben.

‘Oké jongens, hoe staat het ervoor?’ Met die vraag kwam Kim de recherchekamer binnengelopen. Tot haar genoegen zag ze dat er al verse koffie in de maak was. Bryant had zijn voorsprong goed benut.

‘Het om gaat Lester Baggot aanklagen,’ meldde Stacey met een geheven vuist.

‘Geweldig.’ Kim nam plaats op de rand van het reservebureau.

Lester Baggot mishandelde zijn vrouw al minstens vijf jaar. Het was een vaste routine geworden: er kwam een melding binnen van huiselijk geweld op het adres van de Baggots, de politie ging eropaf, haalde de twee uit elkaar, probeerde Louise zover te krijgen om aangifte te doen, zij weigerde, en een paar weken later begon alles weer van voren af aan.

Vier dagen geleden was Louise naar het ziekenhuis gebracht met twee botbreuken en een zware hersenschudding. De beslissing was haar uit handen genomen; hij was in staat van beschuldiging gesteld. Kim hoopte dat de vrouw deze gelegenheid te baat zou nemen om te breken met haar gewelddadige echtgenoot.

‘Penn?’

‘Moeilijk te evenaren,’ zei hij met een glimlach naar zijn collega. ‘Ik ben nog niets opgeschoten met het vinden van iemand die voldoet aan de beschrijving van Casper.’

De brigadier was bezig met een onderzoek naar een reeks autodiefstallen in de woonwijk Blakemore. Het leek om een soort van gentleman-dief te gaan, die ’s nachts in huizen inbrak op zoek naar autosleutels, zonder verder iets te ontvreemden of de bewoners te bedreigen, waarna hij er in de gestolen auto spoorloos vandoor ging. Penn had hem de bijnaam Casper gegeven, naar het vriendelijke spookje.

‘De gestolen Toyota is gesignaleerd om kwart over drie ’s nachts, toen hij bij iemand voor het huis langreed, maar meer dan die ene opname hebben we niet.’

Het was al de vijfde auto in een maand tijd die uit die ene wijk was gestolen.

‘Ik heb een verzoek ingediend voor de inzet van mobiele camerasystemen langs de toegangs- en uitvalswegen van de wijk.’

Kim knikte instemmend en vroeg zich voor de zoveelste keer af in wat voor wereld ze zouden leven als criminelen hun intelligentie en kunde ten goede zouden aanwenden.

‘Goed, zorg ervoor dat er ook één komt te staan bij...’

Ze zweek toen de telefoon van Bryant begon te rinkelen.

Hij luisterde, waarna hij haar het apparaat toestak. ‘Het is Jack, voor jou.’

Belde niemand haar nog rechtstreeks? Gebruikte iedereen haar collega nu als communicatiefilter?

Ze pakte de telefoon aan en drukte op luidspreker.

‘Zeg het eens, Jack,’ zei ze tegen de balieagent.

‘Ik heb er weer één,’ zei hij zuchtend.

Kim kreunde. Ook zonder verdere uitleg wist ze waarover het ging. Er doken altijd idioten op die misdaden bekenden die door de media werden opgerakeld omdat ze zo-en-zo lang geleden waren. De afgelopen twee dagen hadden zich al drie mannen en een vrouw gemeld die beweerden Melody Jones te hebben ontvoerd. De laatste was duidelijk geen rekenwonder geweest, want hij moest het antwoord schuldig blijven toen Penn hem had gevraagd hoe hij dat voor elkaar had gekregen gezien het feit dat de man ten tijde van de ontvoering zelf pas tweeënhalf jaar oud was geweest.

Kim keek om zich heen. ‘Goed, volgens mij is het de beurt van Stacey om –’

‘Hij wil alleen met jou praten. Hij beweert bij hoog en laag dat je zult willen weten wat hij te zeggen heeft.’

Kim voelde zich verstijven. Als er één ding was waar ze een grotere hekel aan had dan aan idioten die hun tijd verspilden, dan was het aan idioten die per se ook háár tijd wilden verspillen.

‘Oké dan. Breng hem maar vast naar verhoorkamer één. Ik kom er zo aan.’

Bryant schonk haar mok vol sterke, zwarte koffie. ‘Dan blijft ze tenminste kalm,’ zei hij tegen de anderen.

‘Mocht je willen.’ Kim nam de mok van hem aan.

De verleiding was groot om hun bezoeker te laten wachten, maar ze kon zelf pas verder met haar dag wanneer ze de bekentenis van deze vijfde biechteling had aangehoord en ontkracht.

Met haar koffie in de hand begaf ze zich naar beneden, in gedachten alvast vooruitlopend op hoe ze hem de les zou lezen vanwege het verspillen van haar tijd.

Ze was verrast toen ze de deur opende, maar daar liet ze niets van blijken.

Uiterlijk alleen zei niets, dat wist ze. Er bestonden geen compositiefoto's waaraan je criminelen, moordenaars, pedofielen en gevaarlijke geesteszieken kon herkennen. Toch paste de man die voor haar stond voor haar gevoel op geen enkele manier binnen een van die categorieën.

Ze schatte hem zo halverwege de vijftig. Zijn peper-en-zoutkleurige haar omlijstte een innemend, gebruind gezicht.

Zijn lichtblauwe overhemd was van een kwaliteitsmerk en leek wel op maat gemaakt; hij droeg het ingestopt bij een zwarte broek met een riem. Zo op het oog was hij atletisch gebouwd. Hij stak een centimeter of vijf boven haar uit en zou dus zo'n een meter tachtig zijn.

'Steven Harte.' Hij stak haar zijn hand toe alsof ze hier voor een conferentie of iets dergelijks bijeen waren.

Ze negeerde zijn uitgestoken hand en ging zitten.

'Neemt u plaats, meneer Harte, en vertel me maar wat u meent te weten over de ontvoering van Melody Jones.'

'Meent?' Met een frons op zijn gezicht liet hij zich in een stoel zakken.

'U bent de vijfde deze week, dus neem me mijn scepsis niet kwalijk.'

De frons verdween niet van zijn gezicht.

'Maar waarom zou iemand iets bekennen wat hij niet heeft gedaan?'

'Goede vraag, meneer Harte, waarom inderdaad?'

'Ik ben hier niet om een valse bekentenis af te leggen, inspecteur Stone. Ik heb informatie over waar ze is.'

Hij sprak met een kalme, beheerste stem, waar een lichte verbazing in doorklonk dat er aan hem werd getwijfeld.

Kim wilde graag weten wat mensen ertoe dreef de dingen te doen die ze deden. Haar gezonde verstand zei haar dat de man tegenover haar een leugenaar was, net als de vier biechtelingen die hem waren voorgegaan, hoewel hij nog niet met zoveel woorden had beweerd het meisje te hebben ontvoerd.

Tot dusver hadden ze een vijfenzestigjarige man gehad die zich schuldig had verklaard aan zo'n beetje elke grote misdaad die was gepleegd. Daarna had zich iemand gemeld die voor wanen werd behandeld. De derde, een vrouw, was een verslaggever uit Berkshire geweest die had gepro-

beerd op deze manier meer te weten te komen over de zaak om er een uitgebreid artikel over te kunnen schrijven. De vierde ten slotte was het rekenwonder geweest, die zich de woede van een rivaliserende bende op zijn hals had gehaald en had gedacht dat het politiebureau de veiligste plek was om zich schuil te houden tot de gemoederen tot bedaren waren gekomen.

Hun bekentenissen waren ontkracht en ze waren weer weggestuurd zodra duidelijk was geworden waarom ze hadden gelogen.

En dat was ook het enige wat ze van deze man wilde weten voordat ze hem de deur zou wijzen.

‘Op welke datum is Melody Jones verdwenen?’

‘Op zestien augustus 1996.’

‘Hoe laat?’

‘Om drie uur ’s middags.’

‘Waar is ze voor het laatst gezien?’

Ze hoefde geen papieren te raadplegen om zijn antwoorden te checken. Ze kende ze inmiddels uit haar hoofd.

‘In de speeltuin aan de rand van de wijk Hollytree.’

‘Wat droeg ze?’

De man sloot zijn ogen. Zijn lippen krulden licht omhoog alsof hij een prettige herinnering naar boven haalde. Het gaf Kim een misselijkmakend gevoel.

‘Een strak roze broekje. Een kuitbroek werd dat geloof ik genoemd. Met blauwe stippen. Haar hemdje was gestreept in alle kleuren van de regenboog. Het was een warme dag.’ Er verscheen weer een frons. ‘Ze had geen zonnebrandcrème op.’

Kim negeerde zijn afkeurende toon en hield zich bij de inhoud van zijn antwoorden. Alle informatie die hij had gegeven klopte. Maar er was ook niets geheims aan. Wat niet bekend was gemaakt was dat ze een zilveren armbandje met een hartje had gedragen. Een cadeautje van haar oma, met haar initialen in het hartje gegraveerd.

‘Vertel me iets wat niet beschreven staat in een van de talloze krantenartikelen die u over de zaak gelezen kunt hebben.’

Glimlachend trok hij denkbeeldige cirkels op het tafelblad.

‘Wat zou daar de lol van zijn?’

Vermijddgedrag.

Kim voelde zichzelf rustiger worden nu zijn beweegredenen haar duidede-

lijk werden. De vlotte en exacte weergave van de details had haar even verontrust, maar het feit dat hij niets extra's te bieden had toonde aan dat hij de zoveelste geschifte idioot was. Een goedgeklede, fatsoenlijk ogende geschifte idioot, maar niet alle geschifte idioten waren randdebielen uit Hollytree, waar ze de eerste zes jaar van haar leven had doorgebracht.

'Uiteindelijk zult u alles te weten komen, inspecteur, maar dan wel op mijn voorwaarden.'

'Er zijn geen voorwaarden, meneer Harte, tenzij u me nu naar het lichaam wilt brengen. U rijdt, ik graaf.'

Hij glimlachte. 'Alles op zijn tijd. Eerst zult u zo meteen voor een dringender probleem worden gesteld en –'

'Ik denk dat ik me lang genoeg met u heb beziggehouden.' Ze schoof haar stoel naar achteren. 'Ik snap nu wat u hiermee voor hebt. U wilt spelletjes spelen met de politie. U wilt over de rug van het verdriet van anderen zelf in de belangstelling komen te staan, en u verwacht dat wij het spelletje meespelen in de valse hoop het lichaam van Melody te kunnen bergen.'

Opnieuw die verdraagzame glimlach, maar dit keer geen woorden.

'Ik weet niet waarom u behoefte hebt aan dergelijke aandacht, meneer Harte, maar daarvoor bent u hier aan het verkeerde adres.'

Ze liep naar de deur, opende hem en draaide zich om.

'De balieagent zal u uitlaten.'

Ze stormde de trap op. Deze laatste was nog ergerlijker dan de eerste vier. Deze had geen enkel ander excuus dan dat hij wilde dat de politie zich met hem en zijn zieke spelletje bezighield.

'Ik zweer het je, Bryant, de volgende is voor jou,' gromde ze bij binnenkomst.

'Sst...' Bryant zette het volume van zijn politieradio hoger.

De hoofden van haar drie collega's waren allemaal in dezelfde richting gekeerd.

'Er is er nog één verdwenen, baas,' zei Penn.

'Nog één...?'

'Een meisje,' lichtte Bryant toe. 'Meegenomen uit een kinderopvang in Netherton. Acht jaar oud.'

Kim stond er als bevroren bij.

Eerst zult u zo meteen voor een dringender probleem worden gesteld, had hij gezegd.

'O, shit.' Ze rende de onderzoekskamer weer uit.

Had Steven Harte het hierover gehad? Maar hoe had hij dat verdomme geweten?

Vloekend rende ze zo snel ze kon de trap af, toetste de juiste cijfertjes in om vanuit de gang in de entreehal te komen, waar ze langs een verbaasd kijkende Jack draafde en bijna tegen de automatische deuren knalde in plaats van te wachten tot ze open gingen.

Hij kon nog niet ver zijn. Ze had hem nog maar enkele minuten geleden achtergelaten.

Ze speurde het parkeerterrein af. Niemand stapte in een auto en bij de uitrit stond geen auto te wachten.

Verdomme. Hij was misschien wel te voet gekomen.

Het was haar op dit moment niet duidelijk of ze zojuist met een moordeenaar had gesproken of niet, maar ze wilde van hem horen hoe hij had kunnen weten dat er opnieuw een meisje was verdwenen of wat hij met die voorspellende woorden had bedoeld.

Ze rende terug naar binnen.

‘Jack, heb jij gezien welke kant hij is opgegaan?’

‘Wie?’

‘De man die je eerder naar de verhoorkamer hebt gebracht. Welke kant is hij opgegaan?’

‘Geen enkele.’

‘Hoe bedoel je, geen enkele?’ beet ze hem toe.

‘Geen enkele kant.’

‘Jack, ik begin mijn geduld te verliezen...’

Hij gebaarde met zijn hoofd naar de gang. ‘Hij zit daar nog. Hij zei dat je zo weer terug zou komen.’

Het duurde niet lang voordat haar opluchting plaatsmaakte voor ergernis. Wat voor spelletje was deze gast aan het spelen? Hoe had hij dat in hemelsnaam kunnen weten?

Voordat ze de verhoorkamer binnenliep bracht ze eerst haar ademhaling weer onder controle. Als ze haar instinct volgde zou ze naar binnen stormen en hem tegen de muur klem zetten. Ze nam de tijd om kalm te worden, om doordacht te handelen. In feite had hij nog helemaal niets bekend. Zijn woorden konden met geen mogelijkheid als een bekentenis van welke misdaad dan ook worden opgevat.

Ze kon hem dus niet behandelen als een verdachte, zelfs niet als een gevuige. Hooguit als een burger die de politie zijn hulp aanbood.

Met die gedachte in haar hoofd liep ze naar binnen.

‘U beschikt blijkbaar over voorspellende gaven, meneer Harte. Anders moet u wel zelf betrokken zijn geweest bij een zojuist gemeld misdrijf eerder vandaag.’

Hij reageerde met een schouderophalen en die halve glimlach die ze maar al te graag van zijn gezicht wilde meppen.

Ze keek hem strak aan. ‘Wat kunt u mij daarover vertellen?’

‘Ik ben meer dan bereid u alles te vertellen wat ik weet. Op mijn voorwaarden.’

‘En die zijn?’ Kim moest zich inspannen om niet uit te vallen. Ze tastte in het duister of ze hier nu tegenover een doortrapte oplichter, een ontvoerder of een moordenaar stond.

‘Dat vertel ik u wanneer u weer terug bent.’

‘Terug, waarvandaan?’

‘Ik stel me zo voor dat uw aanwezigheid wordt verlangd op de plaats van het zojuist gemelde misdrijf. Om verklaringen op te nemen, getuigen te horen, om politiewerk te doen. U kunt gaan,’ zei hij op minzame toon.

Kim slikte de woede in die zijn superieure houding bij haar opriep. Verdomme. Dat was precies waar ze nu inderdaad moest zijn.

‘Geen zorgen. Ik ga nergens heen.’ Hij leunde achterover in zijn stoel. ‘Er kan vast en zeker wel een oogje op me worden gehouden,’ voegde hij daar nog aan toe met een knikje naar de camera in een bovenhoek.

‘Waar bent u in hemelsnaam op uit, meneer Harte?’ Maar hoe graag ze dat ook wilde weten, de trekkracht van de plek waar het meisje was verdwenen was groter.

Hij vouwde zijn handen achter zijn hoofd. ‘Ik red me hier prima terwijl u weg bent. Het zou wel fijn zijn als Jack me een kop thee komt brengen. Sterk, met één klontje suiker.’

Het overkwam Kim zelden tot nooit dat ze niet wist wat ze met iemand aan moest, maar het leek haar in dit geval verstandig om geen risico te nemen. Als hij inderdaad informatie had over Melody Jones of het zojuist verdwenen meisje, zou ze voorzichtig te werk moeten gaan.

Ze schoof haar stoel achteruit.

‘Ik ga nu. Als u iets over dit misdrijf weet en hier vertrekt zonder dat te delen, zal ik u weten te vinden en u aanklagen voor het achterhouden van bewijs. Als u weigert mee te werken of het onderzoek hindert, zal ik ervoor zorgen dat u daarvoor de maximale straf krijgt opgelegd.’

‘Dramatische woorden, inspecteur, en volkomen onnodig. Ik zal hier zijn wanneer u terugkomt. Ik verheug me erop.’

Kim keek hem nog een laatste keer aan voordat ze weg beende, met haar tot vuisten gebalde handen diep in haar zakken weggestoken.

Hij had niets gezegd wat een arrestatie rechtvaardigde. Als het een overtreiding van de wet was om je superieur te gedragen en iemand het bloed onder de nagels vandaan te halen, had ze hem al achter de tralies geplaatst, maar helaas had ze daar het recht niet toe.

‘Start die computer op.’ Kim wees naar de desktop op het reservebureau in de onderzoekkamer.

Drie paar ogen keken haar vragend aan. Ze vroegen zich natuurlijk alle drie af waarom ze niet al op weg was naar Netherton.

Bryant kwam overeind. ‘Denk je niet dat we beter –’

‘Ik weet waar we naartoe moeten,’ zei ze kortaf. Met een knikje richting Stacey liet ze weten dat ze wilde dat er gedaan werd wat ze had gevraagd.

Stacey kwam achter haar eigen bureau vandaan en logde in op de reservecomputer.

‘Verhoorkamer één,’ zei Kim.

Stacey klikte wat toetsen aan en daar verscheen de man in beeld.

‘Laat me jullie voorstellen aan Steven Harte,’ zei Kim tegen de leden van haar team, die nu allemaal naar het scherm keken. ‘De vijfde die ons met zijn praatjes komt lastigvallen, maar zijn praatjes zouden weleens geen leugens kunnen zijn.’

‘Je denkt dat hij iets weet over Melody Jones?’ vroeg Penn.

‘Hij beweert van wel en hij heeft er ook op gezinspeeld op de hoogte te zijn van de verdwijning van vandaag.’

‘En hij is hier uit zichzelf naartoe gekomen?’ vroeg Stacey vol ongeloof.

‘Hij is hier niet alleen naartoe gekomen, hij heeft ook geen enkele haast om weer te vertrekken,’ verklaarde Kim op het moment dat Jack de verhoorkamer binnenkwam en een bekertje thee op tafel zette.

‘Maar waarom?’ vroeg Bryant.

‘Precies wat ik ook wil weten.’ Ze richtte zich tot haar team.

‘Stace, ik wil alles weten wat er te weten valt over Steven Harte. Penn, ik wil dat jij zijn bewegingen vastlegt en hem in de gaten houdt tot je hem niet meer kunt zien. En als hij er ook maar over déntkt te vertrekken, probeer je dat te voorkomen of je volgt hem op de voet. Begrepen?’

‘Begrepen, baas.’ Hij nam achter het reservebureau plaats.

‘Bryant, wij gaan nu naar Netherton.’

Ze pakte haar jas en keek nog een laatste keer naar de man op het computerscherm.

Alsof hij haar blik voelde, stak hij zijn hand op naar de camera en zwaaide.

3

Voor de tweede keer die dag plaatste Alexandra Thorne de hoorn terug. Ze deed haar best niets van haar ergernis te laten blijken. Vooral deze week zou ze haar emoties in toom moeten zien te houden.

Om haar doel te bereiken had ze geen andere keus dan te blijven doen wat ze al vierenhalf jaar deed: een uitputtende schertsvertoning opvoeren.

Maar waarom verdomme, accepteerde die vrouw haar oproep niet? Inwendig ziedend keerde ze terug naar haar cel.

Hoe zorgvuldig ze haar zetten ook overdacht, inspecteur Stone wist altijd roet in het eten te gooien.

Alles was qua timing op elkaar afgestemd. Ze had erop gerekend dat de vrouw haar nieuwsgierigheid niet de baas kon, dat ze zou willen weten waarom ze werd gebeld, maar Stone had blijikbaar besloten dwars te liggen.

De inspecteur had geen idee over welke informatie Alexandra beschikte. Bij die gedachte verscheen er een glimlach op haar gezicht. Het leven van die vrouw zou compleet veranderen als ze wist wat Alexandra wist. En ze was bereid die kennis te delen. Maar niet voor niets.

De tijd die ze in haar intrige had geïnvesteerd had betere resultaten opgeleverd dan ze ooit had durven dromen. Ze was meer te weten gekomen dan waar ze eerder op had gehoopt en het moment was aangebroken waarop ze van die kennis gebruik moest maken. Ze hoefde alleen nog maar Stone aan de telefoon te krijgen en dan zou verder alles vanzelf gaan.

‘Vervloekt jij, dat je het moeilijker maakt dan nodig is,’ fluisterde ze binnensmonds toen ze haar cel had bereikt.

Haar trouwe en gediensstige celgenoot lag op bed met een stukgelezen Jackie Collins-roman.

Emma Mitchell was de afgelopen anderhalf jaar een onschatbare bron van informatie voor haar geweest. Ze was wat Alex een ‘sympathiekeling’ noemde. Met haar slanke, aantrekkelijke uiterlijk straalde ze geen enkele bedreiging of vijandigheid uit. Haar moeiteloze glimlach en prettige manier van doen stelden haar, al dan niet opzettelijk, in staat niet op te vallen. Mensen vergaten haar aanwezigheid vaak, waardoor ze uit de problemen bleef

en ongemerkt van alles opving. En vrijwel al die informatie had Alex opgeslagen om er gebruik van te maken als de tijd daar rijp voor was.

‘D’r uit,’ beval Alex vanaf haar bed. Voor haar volgende zet had ze privacy nodig.

‘Hè, toe nou... Het begint net smeugig te worden.’ Ze wapperde met haar boek.

‘Bewaar dat dan maar voor later in bed.’ Alex keek haar aan met een blik die duidelijk maakte dat er niets te onderhandelen viel.

Emma rolde met haar ogen, sloeg het boek dicht en liet zich van haar bed glijden.

Alex wachtte tot ze de cel helemaal voor zichzelf had voordat ze het A4-schrift en de pen vanonder haar kussen tevoorschijn haalde.

Niet voor het eerst bedacht Alex hoe ironisch het was dat ze in de buitenwereld een bloeiende carrière had gehad als gerespecteerd psychiater met een volgeboekte agenda, een fraai huis, een flitsende auto en meer geld dan ze kon uitgeven. Ze had kunnen kopen wat ze maar wilde, wanneer ze maar wilde. En nu moest ze smeken om basisbehoeftes als pen en papier.

Het schrift was zogenaamd haar dagboek, om in te reflecteren op de gebeurtenissen die ertoe hadden geleid dat ze hier vastzat. Een vereiste om ooit weer naar die buitenwereld te kunnen terugkeren. Maar daarvoor gebruikte ze het schrift niet. Ze hield er tot in detail in bij wat ze in de loop der jaren te weten was gekomen over zowel haar medegevangenen als over de gevangenvaarders. Het was haar machtsmiddel. Het bevatte namen, data, gebeurtenissen en, als ze zich niet vergiste, haar vrijbrief. Het was een spaarpot, waarin ze een schat aan wisselgeld bewaarde, om ingezet te worden wanneer de koers het gunstigst was. En de koersen zouden later deze week pieken.

Het zou haar niet moeten verbazen dat Stone opnieuw de boel blokkeerde. Ze had niet anders gedaan sinds het moment waarop ze elkaar hadden ontmoet. Daarvoor verdiende ze elke seconde aan kwelling die ze haar had toegebracht en nog zou toebrengen. Het feit dat de psyche van de inspecteur beschadigd was en bedekt met littekenweefsel, maakte die taak zelfs nog plezieriger. Ze wist dat ze haar kon breken; het ging er slechts om exact te weten welk zwak plekje het breekpunt vormde. Ze zag uit naar die dag, maar voor nu was het voldoende om haar eindelijk te spreken te krijgen.

Het schrift zou haar daarbij helpen. Welk van haar spaarmuntjes was ze bereid in te ruilen om de volgende stap te kunnen zetten?

Ze sloeg bladzijde voor bladzijde om tot ze op de vijfde pagina vond wat ze had gezocht. Glimlachend werkte ze in haar hoofd een plannetje uit.

Gevangenbewaarder Barry Adams zou stipt om half drie langskomen op zijn cellenronde. Ze had dus nog tien minuten. Meer dan genoeg tijd.

Van het tafeltje tussen de twee bedden pakte ze een haarborstel en legde die met de dunne metalen pinnen omhoog op haar bed. Ze rolde haar t-shirt tot aan haar borsten omhoog en propte de stof onder haar bh, waarna ze haar blote buik met haar volle gewicht op de borstel liet rusten om de pinnen zo hard mogelijk tegen haar huid te laten drukken. Na een minuut of wat verplaatste ze zich en herhaalde het proces totdat haar onderbuik geïrriteerd en pijnlijk was.

Ze was net klaar toen ze Adams' stem hoorde bij de cel naast die van haar. Toen hij in de deuropening verscheen legde ze juist de borstel weg.

‘Alles in orde, Thorne?’

‘Eigenlijk niet, nee.’ Ze stond op van bed en liep wankel zijn kant op. ‘Ik voel me niet lekker. Ik heb het warm en ik voel me licht in mijn hoofd. Ik heb ook een soort van uitslag.’

Ze stond nu in de deuropening, in het volle zicht van minstens tien medegedetineerden.

‘Kijk.’ Ze lichtte haar t-shirt op.

Adams kwam dichterbij om de verzameling rode vlekken op haar huid beter te kunnen zien. Hij legde een hand ter hoogte van haar middel om haar steun te bieden.

Drie. Twee. Een.

‘Meneer Adams, wat denkt u wel niet!’ riep ze verontwaardigd uit.

Iedereen keek hun kant op en zag haar daar staan met ontblote buik, en Adams met zijn hand op haar middel.

Met een rood gezicht stapte hij bij haar vandaan.

Ze trok zich uit het zicht terug en sprak zacht: ‘Bezorg me een smartphone voor zes uur. Als je dat niet doet dien ik een geschreven klacht in bij directeur Siviter over je poging tot handtastelijkheden.’

‘M-maar dat heb ik niet gedaan. Ik zou nooit...’

‘Nee, maar je hebt al wel een aantekening. Nog zo’n klacht en je vliegt eruit.’

Zijn gezicht was veranderd in een donderwolk.

Een nieuwe gevangene had hem beschuldigd van ongepaste aanrakingen tijdens het fouilleren. Het was bij een klacht gebleven, maar een twee-

de incident zou aanleiding zijn voor een nader onderzoek. En ze had getuigen.

‘Bespaar je de moeite, Adams, want je weet dat ik het ook echt zal doen. Een telefoon, uiterlijk zes uur.’

Ze draaide zich om en verdween in haar cel.

Er trok een rilling van verwachtingsvolle spanning door haar heen.

Vanavond zou ze inspecteur Stone spreken.

Little Peeps was een buitenschoolse opvang net buiten Netherton, aan de weg naar Dudley, met name voor de leerlingen van de op loopafstand gelegen Hillcrest School. Ook in de schoolvakanties was de opvanglocatie geopend ten behoeve van werkende ouders die voor de zorg voor hun kinderen geen beroep konden doen op grootouders of andere familieleden.

Bryant manoeuvreerde langzaam langs de groepjes mensen die zich rondom het terrein hadden verzameld. Tussen de overal lukraak geparkeerde voertuigen in probeerden geüniformeerde agenten enige orde te handhaven.

‘Het is een gekkenhuis hier.’ Bryant bracht de auto tot stilstand achter een slordig geparkeerde Citroën. De vrouwelijke bestuurder maakte een soort van verontschuldiging gebaar voordat ze zich naar de ingang haastte.

‘Zou jij niet hetzelfde hebben gedaan als Laura hier had gezeten toen ze nog klein was?’ zei ze, verwijzend naar zijn enige kind.

‘Ze is deze week toevallig thuis en als ik eerlijk ben zou ik willen dat ze bleef,’ zei hij, waarmee hij haar gelijk bewees. Laura was uitgevlogen nadat ze – nu al bijna anderhalf jaar geleden – haar diploma als verloskundige had behaald en een baan had gevonden, maar Bryant voelde zich nog altijd geruster wanneer ze veilig onder het dak van haar ouders was.

Het was een natuurlijke reactie wat ze om zich heen zagen; ze kon het de ouders niet kwalijk nemen dat ze de veiligheid van hun kinderen vooropstelden. Dat ze zich daarbij niet aan de parkeerregels hielden was een andere kwestie. Er stonden auto’s op de stoep en midden op de weg.

Slalommend gingen ze te voet verder naar de voordeur die voor hen werd geopend door een gestrest ogende vrouw van rond de twintig, terwijl geüniformeerde agenten zich bezighielden met ouders die naar hun kinderen toe wilden.

De jonge vrouw controleerde hun politiepas en leidde hen vervolgens door een doolhof van verschillende ruimtes, allemaal vol met ouders die angstige blikken uitwisselden en hun kinderen stevig tegen zich aangedrukt hielden.